

"Rapp, rolig, charmig och har ett högt tempo"





Rebecca Gorwath och David Bengtsson som Hero och Claudio.

Foto: Johan Österlind

Shakespeares pjäs ”Mycket väsen för ingenting” hör inte till de som vanligen nämns, men den spelas påfallande ofta och har även blivit film två gånger. Det är inte att undra på.

RECENSION 4 JULI 2022 15:00

Kommentera

Det här är en recension. Åsikterna i texten är skribentens egna.

Mycket väsen för ingenting

Shakespearefabriken, Vadstena

Regi: Inga Onn

Konstnärlig ledare: Pontus Plaenge

Här finns Shakespeares alla återkommande teman; kriget, kärlek, ondska, förvirring, missförstånd, komik, passion, död, och gycklets triumf över maktens dumhet. Men det är något med just denna pjäs som lockar de välkända scenerna till mänskligt bråddjup och som på ett ögonblick löser upp tiden mellan då och nu.

Den ädle Claudio, den perfekta skitstöveln, vars kärlek till Hero domineras av kontroll och svartsjuka, vilket gör honom delaktig i ett psykologiskt hedersmord. Beatrice och Benedikt som av omvärlden tvingas in i heteronormens hegemoni. Människor som styrs av sina affekter, men som ständigt tar på sig ett egenmäktigt uppdrag att tolka och kontrollera andras emotioner och önskningar. En ständig skräck för det raka och tydliga. Känns det igen?

Det är inte vi som tolkar in William Shakespeare i vår tid. Det är han själv som tolkar oss här och nu från sitt eget 1600-tal. Det är magnifikt. Lika storslaget har Inga Onn med ensemblens skådespelare förmedlat den till oss i sommarens uppsättning på Shakespearefabriken i Vadstena. Den är rapp, rolig, charmig och har ett högt tempo i en slimmad uppsättning som sätter fokus på de centrala detaljerna. I centrum för berättelsen står Claudio som vill gifta sig med Hero men som förleds av den mjältsjuke Don John att kalla Hero för en hora. Och så Beatrice och Benedikt, ett omaka par som lustfyllt och provocerande tar avstånd från varandra.

Inga Onn vill underhålla och roa sin publik i en tid då vår egen oro ständigt ges näring av de yttre hoten. Pjäsen inleds med ett inledande krigsmuller. Kärleken och glädjen får dock överhand. Skratten är många hos publiken. I slutscenen är det bara krigsherren Don Pedro, spelad av Pontus Plaenge, som med ett bittert ansikte står lite vid sidan om de andra. Ett budskap till publiken att inte tappa modet i en svår tid. Skådespeleriet är storartat. Kanske att applådkaskaderna välförtjänt stegrades inför Nina Dahn och Philip Lithner med de tacksamma rollerna som Beatrice och Benedikt. Daniel Gustavsson och Rebecca Holmlund sätter också en personlig touche på konstaplarna Nypon och Surkart. Inga Onn fokuserar på de komiska rollerna och låter dem dominera scenen. Shakespeares gyckel mot krigets vansinne och maktlystnad. Ingen dum medicin!

Jakob Carlander